*חרב הרי הוא כחלל, אב הטומאה הוא לטמייה לסכין ואזל סכין וטמיתיה לבשר? אלא דאיטמי בשרץ ואי בעית אימא לעולם דאיטמי במת וכגון שברק קרומית של קנה ושחט בה דתניא *בכל שוחטים בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה אבל אמר הכי כתני הכל שוחטין ואפילו בותי במה דברים אמורים כשישראל עומד על גביו אבל יוצא ונכנס לא ישחוט, ואם שחט חותך כזית בשר ונותן לו: אכלו מותר לאכול משחוטתו, לא אכלו אסור לאכול משחוטתו, חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו דיעבד נמי לא שמא ישחו שמא ידרסו ושמא יחלידו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש שוטה וקטן, עלה קא, ואם שחטו מבעי ליה, אלא אכותי, הא אמרת כשישראל עומד על גביו שחוט אפילו לכתחלה קשיא, אמר רבא ויוצא ונכנס לכתחלה לא *והתנן המניח עובד כוכבים בחצרו וישראל יוצא ונכנס מותר, התם מי קתני מניח, המניח קתני, דיעבד אלא מהכא *אין השוט צריך להיות יושב ומשמר אלא אע"פ שיוצא ונכנס מותר אלא אמר לבא הכי קתני הכל שוחטין ואפי' בותי בר"א בשישראל יוצא ונכנס אבל בא ומצאו ששחטו, חותך כזית בשר ונותן לו: אכלו מותר לאכול משחוטתו, לא אכלו אסור לאכול משחוטתו, חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו דיעבד נמי לא שמא ישחו שמא ידרסו ושמא יחלידו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש שוטה וקטן, עלה קא, ואם שחטו מבעי ליה, אלא אכותי, הא אמרת אפילו יוצא ונכנס שחוט לכתחלה קשיא, הא אשא אמר הכי קתני הכל שוחטין ואפילו ישראל מומר, מומר למאי לאכול נבילות לתיאבון וכדרבא *דאמר רבא *ישראל מומר אוכל נבילות לתיאבון

בורק

בנון דבדק קרומית של קנה. ואם תאמר ואיתמר ואיתמר ישחוט בקרומית של קנה והא בעינן כלי כדמשכח בסוף התורה (מנחות דף סב:) וכסוף דם חטאת (זבחים דף לז:) דדרים מדכתיב ויקח את המאכלת לשחוט את בן בקר השלה מעשה כלי ויליפין טולהו משלה וי"ל כגון דתיקנה לקרומית ע) ועשאה כעין כלי ותנ"ל דקיימא לן כרבי דאמר ב) פ' החליל (סוכה דף נ:) אין עושין כלי שרת של עץ ופליג אר' יוסי בר רבי יהודה דאמר בפרק החליל עושין כלי שרת של עץ לשחיטת קדשים לא בעינן כלי שרת ג) דבפרק התורה (מנחות דף עח:) אמרי' דסכין מקדשה ככלי שרת וכן משמע בתוספתא' דקתני תומר בקמילה מכשחיטה שהקמילה מעשה כלי והשחיטה אינה מעשה כלי אלא תעיל קרומית של קנה ועל כרחך לא בעי למימר דאינה מעשה כלי כלל דהא יליפין מעולה דמעשה כלי אלא דאינה מעשה כלי שרת קאמר מיהו יש לדחות דלא בעינן כלי יפה קאמר ולא פסלינן קרומית של קנה משום הקריבהו נא לפחתך (מלאכי ז) כדפריך גמרא בסוכה (דף יד:) גבי כפיפה מלרים דהתם חזרון הוא דדרך להביאו בכלי נאה אבל בשחיטה לא חיישינן לי' נמי כפיפה מלרים מטעמא יותר מקרומית של קנה ורבינו תם כריב"ם הה מביא ראיה מדתנן בפרק איזהו מקומן (זבחים דף מז.) שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ואין שחיטתן בכלי שרת לא קתני כדקתני גבי קבלה ואין זה ראיה דגבי קבלה נמי לא חסיר אלא לאשמעינן דבעי שיהא גם הכלי בצפון לאפוקי אם הכלי בדרום והבהמה בצפון והדם מקבל בטוס תדע דבקדשים קלים דלא בעי לפון לא חש להסיר קבלה בכלי שרת ובפ' כל הזבחים מקבל דמן (שם כו:) דתנן קדשים קלים שחיטתן בפנים וקבול דמן בכלי שרת בפנים אחס נמי אתא לאשמעינן דצריך שיהא הכלי בפנים לאפוקי אם רוב הכלי בחוץ ומישהו בפנים ומקבל הדם במישהו שבפנים אע"ג שאין נפסל ביולא: **הבוניח** קתני דיעבד. לא לשמעי תלינא דאבי קאתי דהא אבי נמי לא אתי דיעבד בלא חוחר כיון בשר אלא בא להקשות על דברי רבא שמדקדק מכאן דשרי אף לכתחלה לא נמי כל זמן שיכול לתקן על ידי חוחר כיון בשר יש לו לתקן אבל לא ליתא לטוי קמן שרי: **הבוניח** קתני דיעבד. לא בעי למימר דמשמע דיעבד ולא לכתחלה דהא מסיק דשרי לכתחלה אלא קאמר דאף דיעבד משמע ולא"ת דלקמן (דף סז:) גבי השוחט כמגל יד וגבי השוחט אחד בשוף (נקמן דף מז:) דיק השוחט דיעבד אין כו' וי"ל דלשמעינן כשרה סמוך החם דמשמע דיעבד אבל קשה ד) ממתניתין דהמקנא לשמעו (סוכה דף ב:) ופ' חביה (שבת דף קמז:) גבי הרוחן במי מערה דיק בגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועיין חוס' סוכה ב: ד"ה המקנא דיעבד]: **אלא** מהכא. גרס ולא גרס מסיפא דהך המניח בפ"ב דמסכת ע"ז (דף סט:) וההיא דאין השומר היא בפ' ר' ישמעאל [שם סא:]: **אין** השומר צריך כו'. משמע הכא דאין צריך משמע לכתחלה וקשה דברים ניטין (דף ה:) גבי הא דאמר רבה לפי שאין בקיאין לשמה פריך עלה מהא דתנן המניח נמי ממדינה למדינה כמדינת הים צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם הא בתוכה מדינה לא צריך ומשני לא תימא הא בתוכה מדינה לא צריך אלא הא ממדינה למדינה בא"י לא צריך ופריך הא בהדיא קתני לה המניח נמי בא"י אין צריך כו' ומשני לא מהכא ה"מ דיעבד כו' והכי ה"ל דיעבד הא אין צריך משמע לכתחלה כדמשמע הכא ובקונטרס פי' שם דהכי פריך הא בהדיא קתני לה וכיון דאשמעינן לה מדוקא דרישא סיפא למאי לאצריך ומשני דלא מרישא ה"ל דוקא דיעבד להכי לאצריך סיפא לאשמעינן לתיאבון לכתחלה אבל לשון לא משמע הכי וי"ל דהתם כיון שיטול לתקן בדיעבד כדקאמר בהאשה פרקא (שם ה:) שיעלנו הימנה ויחזור ויתקנו לה בפני שניה ויאמר בפני נכתב ובפני נחתם שיך למימר אין צריך לחזור ולטול לאחר אימה א"ל התם ה"מ דיעבד דלכתחלה צריך שיהא כתיבת הגט וחתימה ואם לא רואה ה"מ אין צריך לחזור ולכתוב אבל יתן לה אע"פ שלא רואה קמ"ל דלכתחלה נמי אין צריך לראות ועי"ל דהכא דייק משום דקא מרישא דקתני בפ' ר' ישמעאל (ע"ז דף סט:) בעיר שטלה עובדי כוכבים אסור עד שיהא שם שומר והדר תני אין השומר צריך כו' משמע שבא לפרש דיוצא ונכנס השיב כשומר גמור והיינו כשומר דרישא: **אבל** בא ומצאו ששחט חותך כזית בשר ונותן לו וחזר מאמר כיון דבא מדמה שחיטה ליין נסך בא ומצאו לישתי בלא חוחר כזית בשר ונותן לו כמו ביין נסך דשרי במתניתין בפ' ר' ישמעאל (ע"ז דף מ:) בעובד כוכבים שנגנב בגד הטור כשאין לו מלה עליו וי"ל כדפרישית לעיל כיון שיטול לבדר על ידי כזית בשרים לו לבדר:

בורק

[שבת קפ: מיר ע: סנהדרין יה: [יומא עט:]

[נקמן מה: ושם בתוס]

[דף כז:]

[ע"ז סט: [ע"ש]

שם סא.

[נקמן ד:

[ע"ז תוס' סנהדרין מי ד"ה מותר ותוס' זבחים מז: ד"ה לחיבו]

רבינו גרשום

אלא דאיטמי בשרץ. והני אדם ראשון אין כלי מטמא אב הטומאה: מקבלין טומאה: אע"פ שיוצא ונכנס מותר. כלומר אע"פ שאין ישראל יושב ומשמר אלא יוצא ונכנס מותר הבא נמי לענין שחיטה אע"פ שיוצא ונכנס מותר: לאכול נבילה לתיאבון. כלומר מתאוב לאכול בשר ואכל נבילה לתיאבון:

ז א מיי' פ"ב מלכות מומאת אהל הלכה ג:

ח ב מיי' פ"ג מלכות מאכלות אסורות הלכה יז סמג לאין קמה עוה"ע יד סימן קכה סעיף ה:

ט ג מיי' שם פ"ג הלכה ד סמג שם עוה"ע שם סימן קלא סעיף ה:

י ד ה מיי' פ"ד מלכות שחיטה הלכה יד ושין בכ"מ סמג עשין פז עוה"ע יד סימן כ סעיף ב:

[ע"ש המגמות]

תת נוסח
אינו דומה של הטעמה
לגיר כדי שיהא כותי
שוחט לכתחלה:
עומד על גביו (תמיד)
- אין -
יוצא ונכנס

שיטה מקובצת

ע) ותשאה כעין כלי. נ"ב ע' חוס' מנחות (דף לז ע"ב): ב) תוע"ש דף"ל בר' ראמר אין ששין: ג) לא בעינן כלי שרת אע"ג דבפ' החורה אשרי' תנ"ב (דף עח ע"ב): ד) אבל קשה דאשתני דהתם: